

NAŠ GLAS

**Glasilo Osrednje Zveze javnih
nameščencev in upokojencev
= za Slovenijo v Ljubljani. =**

Cena posamezne šte. 2 K 50 vln.

„NAS GLAS“ izide vsak četrtek.

Celoletna naročnina K 100.—

Polletna naročnina K 50.—

Četrletna naročnina K 25.—

Za inozemstvo je dodati poštnino. Oglasi
po ceniku.

Uredništvo: Ljubljana, Rimska cesta šte. 20/II. Rokopisov ne vrača, ako se ne priloži znamik. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadostno frankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani.

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošilja po nakaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/L. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

O. Z. in „Naš Glas“.

V zmislu sklepa 18. seje širšega odbora se je vršila 25. januarja v mestni posvetovalnici 19. seja z dnevnim redom. Nadaljni obstoj glasila O. Z. »Naš Glas«, l. podpredsednik Dolžan je v odsotnosti prof. Reissnerja, ki ga je klicala v Beograd dolžnost narodnega poslanca, otvoril sejo ob 20. uri. Čitanje zapisnika 18. seje se je opustilo, ker je njegova vsebina po objavi v št. 3. »Našega Glasa« itak vsem znana. Zapisnik pa se je na predlog delegata računskega ravnatelja v pokoju Svetka dopolnil takole: Na interpelacijo zastopnika društva državnih upokojencev rač. ravn. Svetka izjavi predsednik prof. Reissner, da se bodo z novim zakonom o draginjskih dokladah tudi upokojencem starega sistema preuredile njih pokojnine tako, kakor da so bili ti upokojenci ob upokojitvi prevedeni na dinarske plače, in sicer z osnove tiste temeljne plače, ki so jo uživali neposredno pred upokojitvijo.

Nadalje se zapisnik 18. seje na predlog delegata Zveze poštne organizacije Urbančiča k njegovemu predlogu pod točko 1. dopolni takole: 1. redukcija državnih nameščencev naj se v ostalih pokrajinah ne izvede nič manj rigorozno kakor v Sloveniji.

Podpredsednik Dolžan dá na to v razpravo vprašanje nadaljnega obstoja »Našega Glasa«. Meni, da bi se kriza, ki trajno vlada vsled brezbržnosti naročnikov, dala radikalno odpraviti samo z obligatorno naročbo, ki naj bi jo izvedle vse strokovne organizacije za svoje člane.

Seveda bi bilo treba v to svrhu za primerni znesek zvišati članarino.

S tem bi prevzela vsaka strokovna organizacija jamstvo za točno plačevanje naročnine, ki bi se četrletno potom O. Z. redno odvajala upravi »Našega Glasa«.

Upravnik »Našega Glasa« Petrovčič je zopet mnenja, da bi O. Z. s pomočjo strokovnih organizacij ustanovila nekak garancijski fond. Zvišati bi ji bilo treba samo mesečni prispevek za vse pri njej včlanjene državne nameščence. To je seveda stvar prihodnjega občnega zbora O. Z., načelno pa naj se danes tak sklep stori. Poimensko glasovanje navzočih delegatov je pokazalo, da se je izrekla večina strokovnih organizacij proti obligatorni naročbi za vsakega člana, ker bi s tako remeduro, ki bi zahtevala zvišanje članarine, ne bilo dosti pomagano, nasprotno pa bi se število organiziranih državnih nameščencev znatno skrcilo. Zlasti zastopnik finančne kontrole, ki ima že itak svoje strokovno glasilo, je odločno proti taki operaciji.

V debato so posegli podpredsednik Dolžan, delegatje polk. v p. Milavec, Svetek, Golob, Petrovčič, Govekar in drugi.

Čulo se je celo, naj bi »Naš Glas« priobčil imena vseh zamudnikov, ki na opetovanj poziv napram upravi »Našega Glasa« ne store svoje dolžnosti.

O tem O. Z. za enkrat še ni sklepala; pridržala pa si je za vsak slučaj svojo ingerenco.

Predlog upravnika Petrovčiča, naj bi O. Z. prevzela jamstvo za vsak primanjkljaj svojega glasila, je bil odklo-

njen, ker za tako sklepanje odbor ni pooblaščen. Priporočati pa je, naj navzoči delegati pri občnih zborih svojih strokovnih organizacij na vsak način poskušajo uveljaviti sklep, s katerim naj se izvede obligatorna naročba.

Predlog delegata Goloba, naj sklepajo vse organizacije še enkrat o tem, kako naj se »Naš Glas« za vsako ceno obdrži ter poročajo na prihodnji seji, se sprejme.

Istotako se sprejme in načelno odobri predlog Petrovčiča, naj zviša O. Z. mesečni prispevek za vsakega člana od 1 K na 3 K ter ta povišek odvaja upravi. Vendar pa ostane ta sklep pridržan odločitvi občnega zbora O. Z. in izpremembi njenih pravil.

Ker posluje časnikarski odsek že tretje leto, se izvoli nov. Člani tega odseka so gg. urednik »Našega Glasa« Govekar, upravnik »N. Gl.« Petrovčič, blagajnik »N. Gl.« Hruška, predsednik O. Z. prof. Reissner, l. podpredsednik O. Z. Dolžan, sodni nadsvetnik Sterle, polk. v p. Milavec, dr. Zbašnik, Golob, Verbič, Rojec, Urbančič in Bekš.

Pravovarstveni odsek se bo na novo konstituiral pri prihodnji seji.

Glede prostora za društveno pisarno odbor ni sklenil nič definitivnega, ker stalnega prostora ni nikjer na razpolago. Poskrbelo pa se je, da bo tajništvo O. Z. moglo uspešneje delovati. Tudi je storjen sklep, da se O. Z. z letošnjim občnim zborom požuri ter pripomore »Našemu Glasu« do razvoja, ki ga kot naše edino glasilo zasluži.

LISTEK.

DR. FR. Z.

Kako sem jaz služil.

(Dalje.)

Takrat, ko je bil Russ v Kamniku, je izhajal že »Ljubljanski list«, prvo slovensko uradno glasilo. Deželni predsednik Winkler me je hotel imeti v Ljubljano takoj, ko je bil začel list izhajati. Toda meni stvar ni dišala. Sicer nisem dvomil, da ima Winkler najboljše namene, a slutil sem takoj, da nas bo ta list le še bolj razdvojil, kar se je kmalu obistnilo. Mrzilo mi je tudi vse, kar bi nas bilo imelo še bolj pritegniti na Dunaj ter sprijazniti z njeno vlado. Jaz sem sanjal že tistikrat o Jugoslaviji!

Izognil sem se na ta način nalogi, ki mi jo je bil odmenil Winkler, da sem se zavezal, poslati vsak teden vsaj eno poročilo za list o čemer koli. In tako sem bil začel pisati tiste kolikor mogoče indife-

rentne in nedolžne, šegavo pisane člančice s podpisom: »Mežnar od svete Ane«.

Glavar Russ je moral vedeti za to moje sodelovanje pri listu, kajti drznil se je nekoč staviti mi zahtevo, da naj napišem v list članek o njem, češ, kako da je priljubljen po vsem okraju, kako da ga vse obožava in kaj vse koristnega je že ukrenil za okraj. Seveda ni storil tega kar naravnost, a jasno dovolj.

Meni je ta drznost za hip zaprla sapo. Toda hitro sem si opomogel in odvrnil: »Obžalujem, gospod okrajni glavar, da ne morem tega storiti. Pomisliti treba samo, kako sodbo bi si delali ljudje o meni, če bi ustregel tej želji. Kajti da sem pisal to iaz, bi vedel vsakdo takoj. In če bi ljudje to vedeli, bi ali mislili, da sem se hotel s tem jaz prikupiti vam — kakšen bi bil potem jaz v njih očeh? — ali pa bi zadeli pravo ter uganili, da ste me vi v to pozvali — kako bi potem govorili o vas?«

Ni zakril, kako neprijetno so ga dirnile moje besede. A mož je moral imeti slabo vest, da navzlic moji odločni od-

klonitvi ni odjenjal. Najbrž se je bal, da ga zaradi njegovega počenjanja kdaj kak časopis napade, pa je hotel napad že naprej oslabiti. Naročil si je torej svojega prijatelja, nekega Deperisa, ki je bil tistikrat v prezidiju. Prišel je neko nedeljo iz Ljubljane in se delal meni nasproti, kakor bi bil prišel s posebnim naročilom od predsednika do mene. Ponovil mi je željo Russovo in ko sem tudi zdaj odklonil, je dostavil s posebnim poudarkom: »Opozoriti vas moram, da v deželnem predstestvu želijo, da to storite!« — Kremžil je obraz in zavijal oči, kakor bi bila od tega vsa moja bodočnost zavisna. Meni pa je vsa stvar presedala in odvrnil sem na kratko: »In če tudi v predstestvu želijo, jaz ne storim tega!«

Od tistihdob me je glavar Rus črtil in preganjal, kolikor se je dalo. Šikaniral me je na načine, da se je vse uradno osobie notri doli do sluge spogledovalo. Zasedoval me je po svojih oporah tudi izven urada. Za vsak moj korak je vedel. Sicer nisem zagrešil nič takega, kar bi se

FR. ROJEC.

Pozabljeni.

Znano je, koliko so trpeli nekateri slovenski narodnjaki med svetovno vojno zaradi svojega odločnega jugoslovenskega in občeslovenskega mišljenja in delovanja. Med temi zavednimi Slovenci je bilo tudi mnogo javnih državnih nameščenec v najvišjih kakor v najnižjih vrstah. Nemci so jih preganjali in mučili ter jim prizadejali mnogo bridkili krivic.

Ko so bili Nemci premagani in je razpadla Slovanom sovražna Avstrija, smo postali Slovenci na Kranjskem in Spodnjem Štajerskem svobodni in hoteli smo primerno obračunati s svojimi narodnimi sovražniki. Dvignili smo zahtevo po odškodnini in zadoščenju, ki naj bi ju našim narodnim mučencem izposlovala od njihovih bivših tlačiteljev — velika zavezniška antanta. Takrat smo še vsi verovali v njeno pravičnost. Doživeli pa smo tudi v tej zadevi grenko razočaranje. Zdaj poznamo antantne sebičneže in se več ne čudimo, zakaj so zavrnili našo zahtevo. Hočejo kar mogoče veliko odškodnino iztisniti iz Nemcev — zase.

Bila je to neprijetna prevara, vendar smo jo kmalu pozabili. Saj se za denar nismo borili. Boli pa nas to, da se naše odločno narodno delo, ki smo se z njim žrtvovali za to državo, ko je še ni bilo, sedaj ne vpoštevajo niti med rojaki. Pozabljeni smo in pozabljeni ostanemo tudi za naprej, ako se sami ne ganemo in si sami ne priborimo zadoščenja.

Vrli bratje Čehi, ki smo se pri njih učili dela za osvoboditev naroda in domovine, nam dajejo najlepši zgled tudi v tej odškodninski zadevi. Med njimi je razmera mnogo več narodnih mučencev iz svetovne vojne in iz predvojnih časov nego pri nas, a dobili so vsi najsijajnejše kulturno zadoščenje v — češki knjigi. Popisano in s tiskom je ovekovečeno njih delo in trpljenje za narod in domovino. Se pozni potomci bodo s ponosom brali njih imena ter se navduševali za sveto narodno stvar ob njih požrtvovalnih delih. S pomočjo te zgodovinske spomenice bo narod svoje junaške narodne mučence ohranil v hvaležnem spominu — na veke!

Najmanj vsaj tako zadoščenje, dajo tudi drugi kulturni narodi svojim za domovino in narod zaslužnim sinovom in hčeram. In pri nas? Vse drvi le za materialnimi dobički in telesnimi užitki; vse misli le na vsakdanje potrebe, a za prihodnost se ne dela. Zato so pri nas tudi na vseh merodajnih mestih pozabili na domače narodne mučence. Jako žalostno in sramotno dejstvo je, da se do sedaj niti

naše narodno razumnost in niti naša cerkvena oblast še nista spomnili svoje dolžnosti, da bi one nesrečneže, ki so jih avstrijski rabli na Suhiem bazarju postrčili in zakopali kakor živali ali kakor največje hudodelce, izkopali ter njih telesne ostanke položili k večnemu počitku tja, kamor spadajo. Edino Brencetovi sorodniki so dali iz lastnega nagiba prepeljati svojega dragega pokojnika na domače pokopališče na Dovjem.

Mi Slovenci smo pač še daleč od prave kulture. Za vse druge potrebne in nepotrebne stvari imamo denarja, časa in odločnosti večkrat še preveč, toda za take občečloveške in narodne zadeve smo brezbržni kakor otroci. Tako ne sme več iti dalje. Tudi mi bivši politični preganjanci in narodni mučenci ne smemo dopustiti, da bi zapadli večni pozabnosti, v katero bi nas tako radi zazibali premnogi naši presebični rojaki.

S tisto odločnostjo, s katero smo nekaj delali kot sužnji za narodno in domovinsko stvar, se zdaj dvignimo kot svobodni jugoslovanski državljani vsi na novo delo za svoje zadoščenje. Ustanovimo si v Ljubljani nekaj konzorcij za izdajo velike spominske knjige. Kot prvi naj bi seveda stopil na čelo dolgemu mučeniškemu sprevodu naš največji in najzaslužnejši narodni trpin g. kralj. pokr. namestnik Ivan Hribar!

Izdajo te spomenice omogočimo na ta način, da zbere konzorcij od vsakega slovenskega narodnega preganjanca po večkratnih prispevkih gotovo svoto, ki bo potrebna za knjigo. Zbere pa tudi vse podatke, ki se natisnejo v nji po okrajih in občinah. Da bi ne bila spomenica preveč enostavna in da bi bila bolj zanimiva, naj bi se uvrstili med posamezne skupine primerni članki in pesmi. Naši narodni učitelji okrog po deželi bi nam gotovo radi šli na roko ter nam preskrbeli podatke živih in mrtvih trpinov iz svojih okolišev. Za mrtvega mučenca bi prejeli spominsko knjigo njegovi sorodniki in bi brezdvomno tudi radi žrtvovali zanjo določeno denarno svoto.

Omogočiti izdajo take knjige pa nas sili kulturna dolžnost napram sebi, svojim sorodniškim potomcem in svojemu narodu. Dobili bi z njo za pobijanje sovražnega svetovnega obrekovanja važen zgodovinski dokaz, da so tudi njegovi sinovi in hčere hrepenele iz sužnosti po svobodi ter se z vsemi razpoložljivimi duševnimi in telesnimi močmi že borile zanjo, preden jih je osvobodila svetovna vojna.

Bratje in sestre, veliko število nas je! Dvignimo se pogumno z združenimi močmi za važno kulturno delo in izdajmo

omenjeno spominsko knjigo! Težki so sedanjí časi, ali če se resno in s svojo nedanjo odločnostjo vsi lotimo tega dela, ga bomo tudi uspešno dovršili. Prepričani bodimo, da bo vsak rad žrtvoval za svojo zgodovinsko spominsko knjigo določen prispevek vsaj v teku enega leta v več obrokih, kdor bi ne mogel vsega naenkrat plačati. Ako pa imamo enkrat potrebni denar skupaj, bo vse drugo lahko delo.

F. PIRKMAIER, davčni upravitelj:

Redukcija uradništva.

Komisija, ki ima reducirati uradništvo v posameznih strokah, še ni sestavljena. Ravno tako še niso imenovani zastopniki zvez državnih uslužbencev za posamezne pokrajine v to komisijo. Po čl. 6 zakona o proračunskih dvanajstinali za januar in februar 1922 z dne 30. dec. 1921 »Služb. Nov.« br. 294 A. se mora fekom 1 meseca izvršiti revizija uradništva. — Da se bode izvršila redukcija, o tem smo prepričani, kako se bo to zgodilo, je seveda drugo vprašanje. Za ureditev uradniškega vprašanja se je sestavilo že več komisij. Žalibog brez posebnega uspeha. Upamo saj, da bo zgoraj imenovana komisija prej ko prej začela delovati in da se bo držala smernic in načel, predlaganih od naših zastopnikov. Pri odločitvi tega važnega vprašanja bo treba strogo gledati, koliko državnih uslužbencev je neobhodno potrebno v posameznih strokah. Pri tem bi naj veliko vlogo igralo število sistemiziranih mest v letu 1914. To bi naj bilo nekako merilo pri odločitvi tega perečega vprašanja, oziraje se v prvi vrsti na razširjeni delokrog posameznih strok od prevrata do sedaj. Kakor listi poročajo, je bilo v vseh oddelkih ministrstva v letu 1921 nastavljenih 9407 državnih uslužbencev in sicer 6830 činovnika, 1091 služitelj, 1486 neukaznih činovnika.

Porazdelitev je bila sledeča v finančnem ministrstvu: 1500 — v poštnem 1228, v vojnem 1303 itd. Če je to istina, pride približno na vsakega 3. uradnika 1 sluga. Da je tukaj treba temeljite remedure, je samoumevno. In kakor v ministrstvih, tako je tudi zunaj v mestih itd.

Kakor znano, imajo v vsakem srbskem srezu (okraju) poseben urad, ki pobira v območju sreza državne davke. Pred vojno si našel v teh malih davčnih uradih po 3 osebe: uradnika, pisarja in slugo. Število osebja v teh davčnih uradih se je tako pomnožilo, da opravlja sedaj te posle 16 ljudi. To je objavila za-

ni bilo moglo oponašati, toda on je zavil vsako stvar tako, da je izgledala vse drugače, kot je bila v resnici. Moja miznica v pisarni je bila večkrat siloma odprta in v njej vse premetano. Očividno je upal, da prej ali slej iztakne kaj, s čimer bi me mogel ugonobiti. Kaj se pravi v takih razmerah služiti, ve samo tisti, ki je kaj sličnega doživel.

Začel sem premišljevali, kako bi se rešil. Imel sem gotov izhod, toda kot strahilo je stal pred mano »Ljubljanski list«.

Kadarkoli sem prišel k deželnemu predsedniku Winklerju, prav vselej me je vprašal: »No, ali ste še vedno radi v Kamniku?« Moj odgovor pa je bil dosledno: »Se, gosp. dež. predsednik!« On pa: »No, le pojdite nazaj! Toda če vas bomo le potrebovali tukaj, boste morali pač priti semkaj!«

Vedel sem, če stopim znova predenj, da mi bo stavil isto vprašanje kot tolikrat.

Dolgo sem odlašal, a naposled res nisem mogel več prenašati zlobe svojega

šefa. Dne 24. decembra 1884 sem šel v Ljubljano k deželnemu predsedniku. In res, zopet isto vprašanje: »Ali ste še vedno radi v Kamniku?« Jaz pa: »Ne, nič več, gospod deželni predsednik!« Osupilo ga je. Pogledal me je z dolgim, vprašujočim pogledom, kakor bi pričakoval, da mu stvar pojasnim. Lahko bi mu bil navedel vse neštete krivice, ki sem jih pretrpel, toda ni se zlagalo z mojimi pojmi o časti, da bi bil proti komu, pa naj bi bil tudi moj najhujši sovražnik, na takem mestu rekel kako besedo, da bi mu bilo škodilo.

Tudi pozneje še, ko sem imel vsak dan priliko, govoriti z deželnim predsednikom, nisem nikdar znil besede, ki bi se bila nanašala na mojega mučitelja. In če se je kdaj govorilo o njem in je bila izkušnja velika, da bi se izneveril svojim načelom, sem se okrenil in šel v stran. Seveda vprašanje je, če ni v gotovih primerih umestnejša kaka druga metoda, parirati šuftariji! —

Deželni predsednik me je tistikrat odpustil, ne da bi kaj omenil o tem, kaj namerava. A jaz sem bil pomirjen in imel sem občutek, da Rus ne bo imel več dolgo prilike, znašati se nad mano.

Na novega leta dan sem šel ob polu dne iz pisarne h kosilu, a vedel nisem še nič. Komaj pa sem začel jesti juho, pride stuga iz urada in mi naznani: »Glavar vas hoče imeti!«

No, bil sem pripravljen za novo leto na novo šikano. Ko stopim v njegovo pisarno, vstane, držeč v roki menda dotični prezidijalni razpis in mi naznani, ne da bi mi pogledal v oči:

»Sie sind ins Präsidium einberufen. Ich enthebe sie hiemit mündlich!«

Poštenjak v poslovilnem dekretu kaj slabega navesti pač mogel ni, da bi bil navedel kaj dobrega, pa mu srce ni dalo, zato me je odpravil ustno! Slabše torej kot se odpravi kakega hlapca!...

Dva dni pozneje sem nastopil službo v deželnem predsedstvu. (Dalje prih.)

grebška »Riječ«. Priznam, da se je delo v davčnih uradih skoraj podvojilo, a pri nas v Sloveniji je ravno narobe. Pri onih davčnih uradih, kjer je leta 1914. služilo 5—6 davčnih uradnikov, jih je danes samo 3—4. Zraven tega je še treba upoštevati dejstvo, da je največ zakonov in naredb izšlo za finančno službo. — Te primere sem samo navedel, da vidimo veljansko razliko med posameznimi pokrajinami.

Največja napaka pa je, da se pri imenovanju uradnikov ne gleda vedno na kvalifikacijo in zmožnost, temveč kakšni stranki uradnik pripada. Zato uradništvo tudi ne more s tako vno in požrtvovalnostjo delati. Ker je odvisno od vladnih strank. Vsaka stranka pa hoče angažirati svoje pripadnike. Dvomim torej, ali bo revizija uradništva res tako temeljita, kakor se govori. Da se tudi v drugih osvobojenih pokrajinah, ravno tako v Sloveniji da število državnih uslužbencev skrajšati, o tem ni dvoma. Seveda bo to mogoče le v manjšem obsegu, pri nekaterih strokah pa sploh ne. Dognano je, da je bilo v Sloveniji več mest sistemiziranih kot zasedenih in da se je tozadevni kredit uporabil za druge potrebe, večkrat morda celo v škodo državnih uslužbencev. Torej tukaj je bilo število uslužbencev sicer na papirju — v istini pa ne.

Gre pa za drugo vprašanje — to je: Kdaj bi bila res možnost dana, da se revizija uradništva v istini temeljito izvede. In ravno to vprašanje bo morala komisija v svojih sejah pretresti. Po mojem mnenju bo to mogoče le takrat, ko bodo razmere v državi res urejene: glavno pa, ko bodo vsi zakoni za vso kraljevino stalno izenačeni. Na podlagi teh zakonov bi se naj v vseh strokah služba olajšala in poenostavila z reformacijo in reorganizacijo. Temu dejstvu pripisujem največjo važnost. — Dokler se pa to ne bo zgodilo, tudi revizija činovništva ne bo tako uspela.

Poglejmo si le Uradni List št. 4 iz 1922 »Pravilnik za izvrševanje uredbe o organizaciji finančne kontrole« s svojimi 43 strani in s svojimi 57 obrazci tiskovin. Jeli tukaj dana prilika za revizijo uradništva in poduradništva? Več dela — vse komplicirano — še več je in pik. Le redko kdaj izhaja kak Uradni List, ki ne bi vseboval kakšne finančne navedbe ali kakega finančnega zakona. Pomislimo, kakšna olajšava bi bila, če bi se davki za vso kraljevino izenačili in plačevali po davčni moči! Z upeljavo samo enega edinstvenega davka za vse fizične osebe bi se razbremenilo dalekosežno delo davčnih oblasti in uradov. In ravno tako kot v finančni, bi se dalo dosti reformirati v upravnih — sodnih — šolskih in poštnih službah. Treba pa je v tem slučaju poslušati mnenje in izkušnje najboljših uradnikov — vesčakov. Nato bi morala tudi vsaka stanovska organizacija imeti posebni odsek, ki bi proučeval posamezne načrte za olajšavo njene službe z oddajo svojega mnenja. In ko to dosežemo, bomo res lahko govorili o znižanju uradništva.

Na parlamentu pa je ležeče, da vendar enkrat deluje. Žalostno je, da se večina narodnih poslancev, zlasti opozicijskih strank, ne zaveda onih dolžnosti, ki jih je obljubilo pred volitvijo.

Ne strankarstvo, temveč ljubezen do domovine bi razbistrilo današnje razmere. Mi slov. državni uslužbenci se lahko s ponosom oziramo na neumorno delovanje našega predsednika O. Z. g. poslanca prof. Reisnerja in ga prosimo, da posveča gorajšnemu vprašanju največjo pozornost.

Z. (Ljubljana):

Uradne ure — časnikarske race.

Nedavno so prinesli časopisi iz Beograda vest, da je menda celokupno ministrstvo sklenilo uvesti po vsej kraljevini pri vseh uradih enotne uradne ure od 8 do 14-tih. Javni nameščenci so skomigali z ramami, naivni smo tej vesti verjeli iz jo z radostjo sprejeli. Sedaj čakamo, a izvršilne navedbe ni, a je menda tudi ne bo. Zakaj? Mar je bila ona vest iz Beograda res le časnikarska rasa in nekako »froc-lanje« javnih nameščencev? Naj že bo kakorkoli hoče, a enotne uradne ure ni ne škodile. Sedaj imajo v Ljubljani nekateri uradi nepretrgano uradovanje od 8. do 14-tih, drugi pretrgano od 8. do 12-tih in potem od 15. do 18-tih; na deželi večinoma od 8. do 12-tih in od 14. do 18-tih, ponekod pa od 8. do 13-tih in od pol 15-tih do 17-tih. Zmešnjava nad zmešnjavo, ali kakor kateremu »naše«.

Vsa stvar pa vendar ni tako smešna, temveč bi jo iz ozirov na prepotrebno državno štedenje, o katerem se dandanes toliko govori in piše, prav toplo priporočali gospodu profesorju Reisnerju kot našemu narodnemu poslancu.

Pri 99% državnih uradov v Sloveniji se vrši pretrgano uradovanje in pri teh 99 odstotkih se ob letošnji hudi zimi požge, ker se mora kuriti opoldne ponovno za popoldanske ure, na stotine m² drv in premoga po nepotrebnem. Porabi se nadalje na hl. petroleja, oziroma plača na tisočake za električno energijo.

Vse to bi si država lahko prihranila.

Morebitni izgovor, da bi z upeljavo nepretrganih in zajedno s tem skrajšanih uradnih ur trpelo funkcioniranje urada, ne drži. Pri največjih uradih v Ljubljani, okrajnem in deželnem sodišču, so imeli poprej deljene uradne ure, a izhajajo sedaj ob nepretrganem uradovanju, s popolnoma istimi močmi prav tako brezhibno kakor poprej. No, in če gre v Ljubljani, zakaj bi ne šlo na deželi, kjer uradi niso bolj obremenjeni kot v Ljubljani? Zanimivo bi bilo vedeti, koliko bi približno znašal letni prihranek. Pa kdo si bo s tem belil glavo, ko tako vse skup nič ne pomaga. Faktum je, da se kuri popoldne v Sloveniji po nepotrebnem najmanj 300 do 400 peči in gori po 1 do 2 uri na dan okrog 1500 žarnic oziroma svetilk.

Pozimi bi imela dobiček tedaj država, javni nameščenec pa v poletnem času.

Danes, ko hodimo že vsi ogoljeni okrog, oprostite, kot kaki čevljarski vajenci in ko naše mamice oziroma gospodinjice tarnajo dan na dan, kaj bo, kaj se bo jutri kuhalo, ko ni več denarja za meso itd., gleda kdorkoli more, da si dobi kak košček zemlje. Kako ljubimo ta košček njive ali vrta — mogoče bolj kot naši »zemljinoradniki« — saj nam daje pomladi in čez poletje nekoliko zelenjave —. A eno skrb imamo: kako bomo radili, ko nismo nikdar prosti! Ako bi se uvedle uradne ure od 8. do 14., kot je to baje sklenilo celokupno ministrstvo, potem bi radili v veselje naše in naših gospodinj, pa tudi v korist našega zdravja.

Škode bi ne trpel nihče, dobiček bi imeli obe strani. Pa kljub temu ne sme tako biti, ker pri nas mora iti vse po starem kopitu.

Vestnik.

Opozarjamo vse c. g. naročnike, ki naročnine za lansko leto še niso povsem poravnali, na današnji številki priložena obvestila, v katerih smo jim navedli znesek, ki je plačati na naročnini do 31. dec.

1921. Prosimo jih vljudo, da nam dotikle zneske nemudoma nakažejo, ter za jedno obnove tudi naročnino za tekoče leto.

Na predlog časnikarskega odseka je O. Z. v zadnji seji sklenila, da so vsi zastanki na naročnini iztirjati po odborih oziroma predsednikih organizacij, katerim naj uprava izroči imenik dolžnikov in navede svoto, ki jo vsak posameznik dolguje. Predlagalo se je dalje tudi, naj se v listo navedejo imena zamudnikov. Prosimo torej nujno vse c. g. tovariše, ki so z naročnino v zamudi, da to vpoštevajo in konečno vendar store svojo dolžnost, da prihranijo delo nam in svojim lastnim organizacijam! Mnogim tovarišem morali smo dopošiljanje lista ustaviti, ker na opetovane pozive niso poravnali naročnine. Vse te pozivamo, da nam dolžne svote brez odlašanja poravnajo, ker bomo sicer morali uveljaviti nasvet, da se njih imena priobčijo v listu. Uprava.

Vsak organiziran član razmišljaj o tem, kako od pomoči trajni krizi, ki se trdovratno oprijemlje »Našega Glasa«. Ne pozabi pa naj pri tem poravnati zaostale članarine! Vsak dober nasvet se bo po možnosti uvaževal.

Društvo strokovnih organizacij mojstrov in paznikov tobačne uprave je delegiralo v O. Z. kot svojega zastopnika g. strok. mojstra Avgusta Burgerja.

Društvo državnih policijskih nameščencev za Slovenijo je izvolilo na 16. rednem letnem občnem zboru za predsednika Bernarda Počkarja, za tajnika Janka Benedičiča. Njiju namestnika sta podpredsednika Anton Minkuš in Janko Podobnik. Ob tej priliki je društvo votiralo za tiskovni fond »Našega Glasa« 500 K. Iskrena hvala!

Društvo davčnih uradnikov za Slovenijo ponovno opozarja svoje člane na poziv v 3. številki »Našega Glasa«, ki se tiče plačila zaostale naročnine. — Predsedstvo.

Delegacija ministrstva financ v Ljubljani se opozarja, da bivši avstrijski birokratski duh pri finančnem ravnanstvu v Ljubljani še vedno razsaja. Oholosti in porogljivih ukazov in nalogov napram kolegom in nižjim še vedno ni konec. S tem se škoduje naši državi materi »Jugoslaviji« — gospodje mislijo, da so še zmiraj kot častniki v avstrijski armadi!

Prva redovna skupščina Saveza nabavljalčih zadruga državnih uslužbenikov u Beogradu će se držati u Zagrebu dana 25. marta 1922. u 9. časova. Dnevni red: 1. Konstituisanje skupštine. 2. Opšti izveštaj upravnog odbora Saveza (o poslovanju od osnivanja do dana 31. decembra 1921). 3. Izmene i dopune pravila Saveza. 4. Završni računa Saveza. 5. Izbor upravnog odbora. 6. Izbor nadzornog odbora. 7. Odluka: t) o višini pozajmice, koja se može odobriti pojedinoj zadrugi; b) o višini zaduženja Saveza; c) o višini uloga, koje Savez može primiti. 8. odluka o nabavi zgrade za Savez. 9. Odluka o mestu, gde će se držati iduća skupščina. 10. Predlozi pojedinih zadruga (u koliko budu podneseni upravnom odboru najkasnije na pet nedelja pre dana skupštine). Napomena: Ako se pomenutog dana ne bi skupščina mogla držati, radi nedovoljnog broja prisutnih predstavnika Zadruga, ista skupščina sa istim dnevnim redom i u istim prostorijama držaće se dana 26. marta 1922. u 9. časova, a ova će skupščina moći odlučivati bez obzira na broj prisutnih predstavnika Zadruga. — U Beogradu, 21. januara 1922. — Upravni odbor Saveza nabavljalčih zadruga državnih uslužbenika.

Iz službe od finančne kontrole je na lastno prošnjo izstopil g. Dragotin Kifnar, odd. fin. kontr. v Cankovi.

Poročilo o občnem zboru društva geometrov kraljevine SHS, ki se je vršil dne 17. decembra 1921 ob 5. popoldne v mestni posvetovalnici v Ljubljani. Gosp. predsednik nadgeom. Vrtel otvori ob 5.30 občni zbor, pozdravi navzoče, konstatira sklepčnost in predno preide k dnevnemu redu, predlaga, da se odpošlje Nj. Veličanstvu kralju Aleksandru o priliki njegovega rojstnega dne udanostna brzojavka, kar so vsi navzoči sprejeli s trikratnim »Slava!«. Po čitanju zapisnika zadnjega občnega zbora sledi poročilo predsednika. V kratkih besedah poda tov. Vrtel delovanje društva, ki se je osredotočilo na 1. osiguranje geometrskega pomladka; 2. razširjenje fakultete geom. tečaja na 8 semestrov; 3. privatne meritve državnih geometrov; 4. kilometražo; 5. tehnično vodstvo pri agrarnih operacijah in 6. zvišanje pisarniškega pavšala.

Kakor sledi iz tajniškega poročila, je naredba o »Osiguranju geom. pomladka« ostala v veljavi kljub pismeni in osebni intervenciji pri del. min. financ. Centr. društvo v Zagrebu se je tudi tozadevno obrnilo s spomenico na vsa interesirana ministrstva.

Glede razširjenja fakultete geom. tečaja na 8 semestrov more se žal konstatirati, da ista obstoji samo v Zagrebu.

Ad točka 3. je del. min. financ. ugodila in uvedla zopetne privatne meritve.

Ad točka 4. se je kilometražo ukinita v škodo državnih geometrov.

Glede tehničnega vodstva pri agrarnih operacijah se je dosegel samo delni uspeh. Poverjeništvu za kmetijstvo je na našo vlogo imenovalo za revizijskega zemljemerca pri agrarnih operacijah nadgeom. Justina iz vrst agrarskih zemljemercev.

Ad točka 6. Na vlogo, za zvišanje pisarniškega pavšala dobili smo od del. min. financ. odgovor, da radi pomanjkanja kredita naši prošnji ne more ustreči.

Iz blagajniškega poročila zveemo, da je bilo v letu 1921. dohodkov 12.142 kron 26 vin., stroškov 6860 kron, torej prebitka 5282 K 26 vin.

Društvena knjižnica šteje 75 knjig samo strokovnih. Deloma so to knjige posameznih avtorjev, deloma so pa letniki. V pretečenem letu je društvo naročilo »Naše Zapiske«.

Sledi volitev novega odbora. Na predlog tov. Omerza so bili izvoljeni: predsednik: nadgeom. Vrtel, podpredsednik: nadgeom. Justin, tajnik: geom. Tance, blagajnik: nadgeom. Vydra, knjižničar in gospodar: geom. Schiffrer, redakcijski odsek: nadgeom. Justin, Pertot, geom. Dekleva.

K slučajnostim poroča tov. Zupančič o novoizmeri Srbije. Osebito poudarja strokovno in finančno vprašanje pri izmeri. Od našega društva je bilo zaprosenih pri novoizmeri Srbije geom. ravnatelj Bassin in 11 tovarišev.

Nadalje so se obravnavala važna stanovska vprašanja, posebno se je poudarjalo slabi materialni položaj državnih uslužbencev in so se odobrile vse tozadevne resolucije. — Ob 20.30 zaključil predsednik zborovanje.

Završni računi Saveza nabavljalskih zadruga državnih službenikov u Beogradu na 31. decembra 1921.: I. Račun izravnjenja: A. Aktiva: Gotovina 83.444.81 Din., vrednosti u tečaju 121.103.19 Din., nameštaj i pribor 93.401.20 Din., tekući računi Zadruga 232.202.02 Din., kaucije 75 Din., poštansko čekovni ured u Zagrebu 47.830.33 Din., hartije od vrednosti 1.000.000 Din., tekući računi kod novčanih zavoda 369.349.44 Din., roba 408.259.80

Din., supergarancije 84.000 Din., komisijono stovarište 3.160 Din., osnivački i organizatorski troškovi 170.610.27 Din., ukupno 2.613.242.66 Din. B. Pasiva: Glavnica 2.507.063.55 Din., (od toga: udeli članova 77.850 Din., a ostalo neposredno naplačeno i primljeno od Ministarstva Finansija u ime 1% i 10% po čl. 70. Uredbe od 5. dec. 1920.), penzionni fond 6.022.14 Din., liferanti 10.056.37 Din., ostavljaci supergarancije 84.000 Din., komitenti 6.100 Din., ukupno 2.613.242.06 Din. II. Račun gubitka i dobitka: A. Prihodi: Kamate po tekućim računima 3.882.10 Din., višak na robu 14.484.26 Din., kamata po hartijama od vrednosti 20.416.60 Din., ukupno 38.783.02 Din. B. Rashodi: Kancelarijski troškovi 13.261.94 Din., plate i dodatci osoblja Saveza 6.014.86 Din., dnevnice i putni troškovi članova Upravnog i Nadzornog Odbora 4.909.50 Din., revizije Zadruga 7.845.75 Din., premije za obezbeđenje 6.750.97 Din., ukupno 38.783.02 Din. III. Kretanje članova i udeli: Pri osnivanju Saveza stupilo je 37 Zadruga-članova sa 139 članskih udeli; od tada do svršetka poslovne godine pristupilo je 27 Zadruga-članova sa 51 članskim udelom, a nije istupila ni jedna Zadruga-član, niti otpisala od upisanih udeli, pa je ena 31. decembra 1921 bilo u članstvu Saveza 64 Zadruga-člana sa 190 članskih udeli. — Upravni odbor. — Nadzorni odbor.

Društvo državnih policijskih nameščenecv za Slovenijo s sedežem v Ljubljani je imelo na sedežu društva dne 20. in 21. t. m. svoj III. redni letni občni zbor in volitve novega odbora. Zborovanje je bilo po članih dobro obiskano, kar pričča, da se vsi tovariši zavedajo resnosti časa in pretečih nam slabih časov. — Tovariš predsednik Prešeren je ob otvoritvi zborovanja na kratko obrazložil delo dosedanjega odbora in polagal veliko važnost ravno na stanovsko organiziranje. — Nato je tovariš tajnik Benedičič v daljšem letnem poročilu poročal o podrobnem delovanju in poteku odborovih sej, o zborovanju zunanjih podružnic pri likom obiska centralnega predsedstva, o staležu članov, o društvenih dobrodelnih prireditvah, o podpornem skladu, o državnem posojilu itd. ter je bilo njegovo poročilo z zadovoljstvom vzeto na znanje. — Tovariš blagajnik Stančič je poročal nato o društvenem premoženju in podelitvi podpor v prošlem letu. Na predlog pregledovalcev računov tovarišev Abrama in Jelena je bil soglasno po dan predsedstvu absolutorij. — Po poročilu tajnika — kot zastopnika O. Z. — je bila precej burna debata, po kateri se je sklenilo, da se obligatorična naročitev »Našega Glasu« opusti. Z ozirom na slabo finančno stanje in slabo udeležbo pri naročnini se je na predlog tov. Močnika soglasno sklenilo, da se tiskovnemu skladu »Našega

Glasu« nakaže iz redne blagajne 500 kron podpore. Navzoči člani so tudi obljubili, da bodo medsebojno vršili agitacijo za ta list, a le pod pogojem, da se bo »Naš Glas« za vse kategorije enako zavzemal. — Že 25. t. m. se je društveni podružniški in centralni odbor konstituiral sledeče: predsednik: tov. Bernard Počkar, okol. nadzr. straže, podpredsednik: tov. Anton Minkuš, okol. nadzr. straže v pok., tajnik: tov. Janko Benedičič, detektiv I. r., namestnik: tov. Janko Podobnik, detektiv II. r., blagajnik: tov. Alojzij Herga, višji stražnik, blagajnika namestnik: tov. Ludivit Blažica, višji stražnik, pregledniki računov: tov. kanclist Mislej, detektiv Fran Cankar, okol. nadzr. detektiv Joško Kek in višji stražnik Jože Šuligoj. Odborniki: tov. Štefan Škrk, viš. strž. — obenem tudi gospodar društvenega imetja (premičnin), gđc. Ivanka Vidmar, uradnica, Ivan Blokar, detektiv I. r., Ivan Oec. Fran Tomše I., Jože Badalič, Jože Jazbec, Fran Prešeren, Jože Koren, Jernej Semič, višji stražniki, Ivan Obreza, kontrolni nadzr. straže in okol. nadzr. v pok. Vinko Logar. — V centralni odbor so bili izvoljeni: tov. predsednik Počkar, tajnik Benedičič, blagajnik Herga, odborniki: Badalič, Blokar in Tomše I. — Že takoj po konstituiranju odbora se je vršila prva seja novoizvoljenega odbora, kjer se je sklenilo, da se bo vse važnejše sklepe odborovih sej in zborovanj priobčevalo v »Našem Glasu«, da tudi s takimi noticami vezemo — posebno zunanje člane — na naročilo našega lista med tovariši. — Novemu odboru priporočam složno delovanje in želim obilo zadovoljivih uspehov. — Člč.

Za tiskovni sklad »Našega Glasu« so nabrali oziroma darovali: G. Ivan Sušel v Prevaljah je nabral 550 K. Darovali so gg.: dr. Jos. Šašel in dr. Boštjan Errat po 40 K, Adolf Braz 25 K, Ivan Sušel 23 K, dr. Blaž Reichmann, Miloš Wutte, Oroslav Vrhovnik, Ivan Semrov, Jožef Zazula, Anton Močilnik, Franc Ratej, Anton Štekar, Bogomir Dobnik, Ado Ponikvar, Edo Šrems, Matevž Haki po 20 K, Fran Volina, Ferdo Budja, Ivan Matl, Anton Bauer, Avgust Avguštin, Ivo Galan, Franjo Repotusk po 12 K, Ivan Čretnik, Anton Jericijo, Franjo Bračko po 10 K, Fran Hostej, Neimenovan, Franc Ulbing, Ivanka Mori, Pavel Jesernig po 8 K, Dragotin Pegan, Anton Supanek, Franjo Blaž, Ana Vašnik, Ivan Podev po 4 K, Franjo Kaučič in J. 3 K in Janko Urbančič 1 K, vsi v Prevaljah; Učiteljski zbor državne realke v Mariboru 226 K; Davčno okrajno oblastvo v Celju po g. Cvahte-tu 216 K; Najsrčnejša hvala vsem c. gg. darovalcem kakor tudi požrtvovalnim nabiralcem! Uprava.

(Nadaljevanje darovalcev prih.)

	VZAJEMNA POSOJILNICA REG. ZADRUGA Z O. J. V LJUBLJANI dovoljuje javnim uslužbencem posojila na osebni kredit proti poroštvu, zaznambi na službene prejeme in zastavi življenskih polic na daljšo dobo in proti malim mesečnim odplačilom :: 7% obrestil. HRANILNE VLOGE SE OBREŠTUJEJO PO 4% Prošnje se rešujejo zelo hitro. Zahtevajte prospekt!	
---	--	---